



ALEXANDRU MACEDONSKI
1854 - 1920

*Album de poezii publicate in
periodice.*

23991/i-12

23991/1



Levsky

Δευξη

A M-me Adine Ollanesco, née Ghika

I

Donjon vieil or et nacre assailli par les flots,
L'île fière surgit et grandit merveilleuse,
Et chantante, la mer, verte feuille d'yeuse,
Se pâme en la candeur des larges lys déclos.

Le soleil s'ensanglante aux silex de la grève,
Le vent fraîchit, la houle a des affolements,
Mais dans l'air resté pur, voguent les grands flamants,
Blancs essors éployés vers des plages de rêve.

Jette l'ancre, nocher : le soir tombe déjà, —
Et toi, roc solitaire, au barde sois propice,
Je suis ton frère étant et cime et précipice
Et je t'amène un cœur que la vie outragea.

II

Soir pâle et circulaire, et des yeux, plein le ciel !
La brise aiguise ses accords encore vagues,
Et nerfs tout retrempés, elle enfourche les vagues
Et divague à travers des verts vifs d'arc-en-ciel.

Et ses sonorités d'orgue éclatante ou grave
Sanglotant vers la nuit leurs soudains lamentos
Semblent être ces voix de basses et d'altos
Dont s'éploie et frémit la douleur qui s'agravè.

Fulgurant Apollon, jadis roi de ces lieux,
Accours à mon secours, venge-moi de la vie,
Et des blonds ans flétris, et de ma paix ravie,
Fais au moins un nectar pour la coupe des dieux.

III

De l'espoir rédempteur j'ai retrouvé la sente..
Il brille loin, très loin, — mais j'en suis pénétré :
L'eau fleurit, le vent tombe, et du flot éventré
Diane à l'horizon surgit éblouissante.

Tout vibre et tout est doux : l'air, la mer et mon cœur,
Tout chante et tout est bon : Dieu, l'homme et la nature,
Et comme d'un tronc mort jaillit une bouture,
D'un cercueil presque clos sort un hymne vainqueur.

Et mon rêve est pareil au bercement de l'onde..
Il se nacre d'argent, s'enguirlande de lys,
Et joint à l'églantine aux pétales pâlis,
Le lilas, le bleuet et la narcisse blonde.

Roze

P. d. l. h. d.

IV

O! lune! il est subtil l'or fin de ton fuseau!
Et ton sentiment pur se marie à la lame
Exquis de chasteté royale, et l'âme aclame
La brise faite sistre ou flûte de roseau.

Les lointins indécis s'étompent couleur perle
Sur le mauve étoilé de l'immuable sphinx,
Pendant qu'au noir bas-fond se lamente Syrinx,
En brusque coup de vent quand la grande eau déferle.

Pour en jouir malgré sanglots et cris dolents,
Le dieu qu'elle fuyait, — Pan, — en fit une tige;... —
Et sans que soit rompu le funeste prestige,
Les nymphes, — douces sœurs, — lui tendent des bras blancs.

V

Sur le roc et sur l'onde étincelle la neige,
Sélénaire magie et claire floraison
Gagnant de proche en proche, emplissant l'horizon
De blancheur liliale et de frais perce-neige.

Moire lourde et brocart merveilleux par moment,
Le flot semble entraîné vers les extases saintes
Quand de narcisses ceint et jonché de jacinthes,
Majestueux il se déroule lentement.

Essaimés au hasard de très vertes prairies
Boutons d'or tissés d'air et soudains nénuphars,
Feux folets, vers luisants, lueurs d'orfèvreries,
Palpitent en la gamme électrique des fards.

VI

Mon âme est un rayon et mon cœur un théorbe!
Le rythme des couleurs, un poème divin!
Et je bois la beauté grisante comme un vin
De l'exquise harmonie au zénith de son orbe.

Malheureux, les méchants: — accablés de remords,
Torturés par leur or, la pensée inquiète,
La nature pour eux reste sombre et muette,
Et sous des cieus vivants, ils déambulent morts.

Lewki, beau diamant serti de gemmes claires,
Verte île où l'homme n'eût qu'un foyer incertain,
Rayonne toujours belle, et met sur mon destin
Le nimbe consolant de tes reflets stellaires.

ALEXANDRE MACÉDONSKY.

LE CLOÎTRE

Le Cloître dort sa mort auprès de glauques eaux,
Ses piliers, ses arceaux, se confondent dans l'onde,
Et quand le bourdon gronde en la nuit très profonde
Seul l'airain élargit son frisson sur les flots.

Tout est noir, tout étouffe, et tout parle de mort;
L'oubli, d'ouate molle enveloppe la vie,
Plus d'amour, plus d'orgueil, plus de hain d'envie,
Le cloître assis au bord de l'eau glauque est un port.

Silence: — la prière. Et silence: — la lune...
Par couples sourds les sons parcourent les entours,
Et la lune a bleui la toiture des tours,
Et des frémissements ont pétri la nuit brune.

L'église brusque l'ombre ainsi qu'un blanc fantôme,
O mon coeur, je t'avais cru mort, et pour jamais,
Mais me re-voici pur, et tel que je m'aimais,
Hors de Gomorrhe, avec sur mes lèvres un psaume.

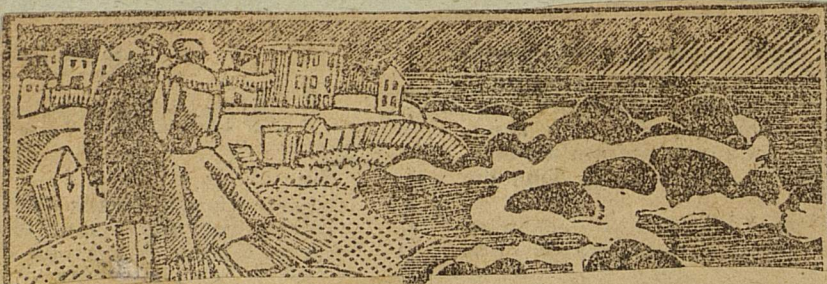
Or voici que les eaux glauques se font de lait;
La mare est un lac clair, les cieus scintillent mauves,
Des lucioles, gais éclairs emmi les sauves,
Gemment l'air, et grisant fleurit le serpolet.

Et puis tandis que les roseaux en ce décor
Elèvent leurs voix d'or vers la bonté mystique,
Il s'en dégage comme un très subtil cantique,
Vagues soupirs, douceur de flûte, éclat de cor.

Mon coeur, toi que j'avais cru mort — glacial cloître,
La foi sonne sa cloche et tu revis aussi,
Son clair de lune brille au — dessus du souci,
Et la nuit de tout sort est réduite à d'écroître.

Au — delà de la vie est l'aube très — suave...
Mon coeur, mon pauvre coeur, triomphe racheté,
Les cieus coulant en toi l'ineffable Léthé...
Ah! seul, le linceul est l'auguste laticlave.

ALEXANDRE MACEDONSKI



România Nouă

Duminică 12 Iunie 1921

Sonetul Nestemateilor¹⁾

Aci sunt giuacere ce 'npart cu dărnicie
Cristalizate fost-au de mine 'n focul vieții,
Și 'n apa lor răsfrânt-am minunea tinereții,
Iar de-artă ști-fuite sunt azi pe vecinicie

Făcut-am cea mai aspră și grea ucenicie,
Dar tot te-am smuls din suflet în faptul dimineții
Mai limpezi de cât ochii de vis ai frumuseții
Și tot le-am dat, în urmă, nespusa trăinicie

De acum, vârsta poate pecetile să-și pună
Pe omul de azi și mâine — rar moartea să-l răpună
Aceste nestemate cu apă neclintită,

Sfidând a dușmăniei pornire omenască
Și stand într-o lumină mereu mai strălucită,
Să pară n'au vre-odată, și nici să 'nbătrânească.

Oct. 9 22 1919 Buc.

Alexandru Macedonski

1) Când maestrul și-a revăzut și aranjat volumul de poezii, cărui i-a dat titlul de "Sonetul Nestemateilor", — a scris acest sonet

M'AM DUS DEPARTE

(Poezie inedită)

M'am dus departe 'n lumea cugetărei
Desgrănițat'am lumile simțirei
Și deslușit'am fundurile zărei...
Lăsat'am omul pradă omenirei.

Ghicit'am vieși ori-unde e lumină,
Lumină unde cugetul n'atinge,
Dar ce folos? tot omul mă învinge,
Și tot de el, e inima mea plină.

Alexandru Macedonski

*) Sub acest titlu din Revista noastră se va publica treptat, opera completă a poetului Alexandru Macedonski.

AL MACEDONSKI

STEGARUL

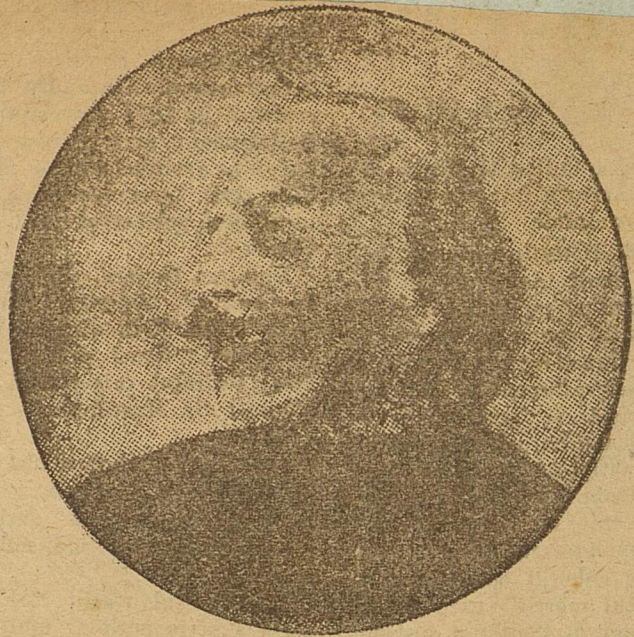
din războiul nostru ; neatărnare

Drept în coastă îl izbise,
Dar cu steagul lângă el
Zăcea 'n câmpul de măcel;
Inima își ofelise,
Și pe jumătate dus,
Printre ploaia 'ngrozitoare
De ghiulele-omorâtoare,
Steagu 'l ridica în sus!

Moartea fulgera din dealuri,
Moartea fulgera din văi;
Pe colnici, poteci și căi,
Curgea sângele în valuri!
De la răsărit l'apus,
Numai fum, numai urgie:
El murea de-o moarte vie,
Steagul țării ținând sus!

Piept la piept luptau Curcanii
Pe al Griviței costiș!...
Tunurile 'n curmeziș
Mi 'ți luaseră dușmanii!
«Hura! Grivița s'a dus!...»
Și 'ntr'a simfurilor lipse
Steagu - olături 'și-l înfipse,
Ca, — murind, — să stea tot sus!

2399/2
Muzee
Literare
Române



ALEXANDRU MACEDONSKI

Poema Rondelurilor

— SERIA I-a —

Rondelul Rozelor

*E vremea rozelor ce mor —
Mor în grădini, și mor și 'n mine —
Și-au fost atât de viață pline,
Și azi, se sting așa ușor.*

*In tot, se simte un fior;
O jale e în ori și cine;
E vremea rozelor ce mor —
Mor în grădini, și mor și 'n mine.*

*Pe sub amurgu' ntristător
Curg vălmășaguri de suspine,
Și 'n marea noapte care vine
Duiioase 'și pleacă fruntea lor —
E vremea rozelor ce mor.*

1916, Maiu în 18

RONDELUL ROZELOR

*E vremea rozelor ce mor —
Mor în grădini, și mor și 'n mine —
Ș-au fost atât de viață pline,
Și azi, se sting așa ușor.*

*In tot, se simte un fior,
O jale e în ori și cine;
E vremea rozelor ce mor —
Mor în grădini, și mor și 'n mine.*

*Pe sub amurgu' ntristător,
Curg vălmășaguri de suspine,
Și 'n marea noapte care vine
Duiioase 'și pleacă fruntea lor... —
E vremea rozelor ce mor.*

1916, Maiu 18

RONDELUL LUCRURILOR

*Oh! lucrurile cum vorbesc,
Și 'n pace nu vor să te lase:
Bronz, catifea, lemn, sau matase,
Prind grai aproape omenesc.*

*Tu le crezi moarte, și trăiesc
Inprăștiat'e n ori-ce case —
Oh! lucrurile cum vorbesc,
Și 'n pace nu vor să te lase.*

*Și câte nu 'ți mai povestesc
In pustnicia lor retrase;
Cu tot ce sufletu-ți uitase
Te 'nbie, sau te chinulesc —
Oh! lucrurile cum vorbesc.*

1916 Maiu 19.

RONDELUL PROVINCIEI

*Provincia te fură 'ncet
Cu ale ei tăcute strade,
Cu oamenii proști, dar cum se cade,
Ce nici nu știu că sunt poet.*

*Cu centru-orașului cochiet,
Cu case mici, ce n'au arcade;
Provincia te fură 'ncet
Cu ale ei tăcute strade.*

*In micul parc, așa discret,
Nu se strecoară mascarade,
Și sub copaci n'auzi tirade
Despre-al politicei secret —
Provincia te fură 'ncet.*

1916 Maiu 20

RONDELUL DE AUR

*Căldură de aur topit,
Și pulbere de-aur pe grâne,
Ciobani și oi de-aur la stâne,
Și aur pe flori risipit.*

*In toți, și în tot, potopit,
El bate din aripi păgâne —
Căldură de aur topit,
Și pulbere de-aur pe grâne.*

*De-al soarelui jar, cotropit,
Pământul sub vrajă rămâne,
Și ori-ce femei se fac zîne
Cu suflet din flacări răpit —
Căldură de aur topit.*

1916. 1 Iunie

23941/3
Muzee
Literatură
Române

Poema Rondelelor

de Alexandru Macedonski

Rondelul crinilor

In crini e beția cea rară;
Sunt albi delicați, subțiratici.
Potirele lor au fanatici
Argint din a soarelui pară.

Deși, când atinși sunt de vară,
Mor pâlcuri, s'au mor singuratici,
In crini e beția cea rară:
Sunt albi, delicați, subțiratici.

In moartele vremi mă'nbată,
Când fragezi și primăvăratici,
In ei mă sorbiră, estatici,
Și pe aripi de rai mă purtară
In crini e beția cea rară.

Rondelul plecării

Am să mă călătoresc
Sunt furat ca de ispite,
S'o voesc să n'o voesc
Spre ținuturi negândite.

Vara este pe sfârșite.
Flori în suflet veștejesc.
Am să mă călătoresc,
Sunt furat ca de ispite.

Luminișuri strălucite
Viața mea o cuceresc,
Aripi tainice îmi cresc.
Aripi zilnic mai grăbite.
Am să mă călătoresc.

RONDELUL LUNEI

De și pe cer e-aceiași lună —
Dar unde e cea de-altă-dată?
Minciuna vieții ce mă'nbată —
E azi o altfel de minciună.

Ca și atunci, duos răsună
Cavale'n noaptea înstelată,
Și'n cer zâmbește-aceiași lună —
Dar unde e cea de-altă-dată?

A ei lumină argintată
Cu roze albe mă'nacunună,
Și cântă tot pe vechia strună,
Dar pentru mine e schimbată,
De și pe cer e-aceiași lună.

1916. 31 Maiu

RONDELUL ȚIGANILOR¹⁾

In memoria lui
Mircea Demetriad

Țiganii merg fără'ncetare —
Nu știu nici ei când au pornit,
Dar se tot duc neconținut,
Inpinși de-o vecinică chiămare.

Cu galbeni ochi perduți în zare,
De când se știu, s'au pomenit —
Țiganii merg fără'ncetare:
Nu știu nici ei când au pornit.

Mereu țigani — cu mic, cu mare,
Au tot născut ș'au tot murit —
Și tot spre visul ne'nplinit,
Răpiți de-aceiași aiurare,
Țiganii merg fără'ncetare.

1916. Iunie 4

variantă a acestui Rondel se află în „Excelsior

Rondelul rozelor ce mor

E vremea rozelor ce mor,
Mor în grădini și mor și'n mine
Si-au fost atât de viață pline,
Și azi se sting așa ușor.

In tot se simte un fior,
O jale e în ori și cine
E vremea rozelor ce mor
Mor în grădini și mor și în mine.

Pe sub amurgu'ntristător,
Curg vâlmășaguri de suspine,
Și'n marea noapte care vine
Dăioase și pleacă fruntea lor...
E vremea rozelor ce mor.

Alexandru Macedonski

Rondel asupra unui Oraș din Indii

Spart a fost orașul mare¹⁾
De a vremii vitregie:
Peste moarta gălăgie
Cresc copacii până'n zare.

S'a uitat ce-a fost urgie,
Ce-a fost fală și'nălțare;
Spart a fost orașul mare
De a vremii vitregie.

Intr'a soarelui magie
Strălucesc porphiruri rare,
Urme șterse tot mai tare
Din străvechia energie... —
Spart a fost orașul mare. —

1918 Oct.

Alexandru Macedonski

Hora căprarului

De horă gata e tot satul,
Și Costea, sprinten și voios,
In arătoasa-i uniformă
Se simple parcă mai frumos.
Zâmbescu-i fetele din horă,
Recrut ca dânsul nu mai e...
Țiganii trage din vioară...
I-He! I-He! I-Haiza! Haiza He!

Dar el se'ntâmplă să lovească
Pe o fată fără ca să vrea..
— „Băiete! prea militărește
„O iei cu mine“'i zice ea.
Răspunsul său este un zâmbet
Ce e mai dulce ca ori-ce
Și joacă lângă ea'nainte
I-He! I-He! I-Haiza! Haiza-He!

Acum pe brânci aleargă hora,
Dar vesel, tânărul ndrăsnit
Din sbor îi fură o sărutare...
Dovadă că era isteț.
— Căprar semeț! Cu de-al de mine
De sbeg, să știi, că nu prea e...
— „O știu, fetică, dela Plevna“...
I-He! I-He! I-Haiza! Haiza-He!

Și pe când soarele sfințește
Pe valea sură ei se duc,
Și cât cu ochii pot să vadă
Se află alături singuri-cuc.
— „Ce? Astfel merge pe la oaste?
„La tata, las, că te-oi pâri“.
— Ei taica-tău e'n deal la horă...
I-Hi! I-Hi! I-Haiza! Haiza-Hi.

Alexandru Macedonski

2399/4
Muzon
Literatură
București

VĚNT DE STEPE

Vânt de Stepe

Cântec al Slavului de Sud

MAJESTĂȚII SALE IMPERATULUI RUSIEI ALEXANDRU III, AUTORUL INCHINA

Spre locuri unde nu se află societăți organizate,
Pusti, întinse, fără urme de plug, de-orășe sau de sate
Nemărginiri ce 'n timpul verei sunt oceane de verdeți,
Cu flori albastre, cu flori roșii, în raza clare dimineți,
Cu aerul umplut de-arome sălbătice și mușcatoare
Ce răsvrătind musculatura o reîncarcă cu vigoare,
Uitând ce sînt și unde m'aflu îmi duc al cugetului cort
Și renăscînd la viață nouă, naufragiat ajuns la port,
Sînt principe stăpîn pe stepă cît pot coprînde cu vederea,....
Imi crește pîru 'n stufuri negre și 'n ochi îmi fulgeră plăcerea,
Sunt june, sunt puternic, liber,— încalec repede-armăsar,
Apun ici-colo ca nălucă și dincolo din nou răsar.....
Jiletea mea e de mîneci roșii, și cisma mea e 'npintenată
De-un fel de bold ce poartă 'n vîrfu'i o boabă chiar de diamant...
Am pantalonii ce cad în cute și am mustața de amant,
O Varinkă cu ochi albaștri ca stelele sub fruntea serei
Pe granița pustietății m'așteaptă 'n vîntul primă-verei
Și înpletindu-și a ei coadă cu fir de-argint și cu panglică
Imi zice: „Suflete, aleargă, de-un veac de cînd te-aștept aici!“

Inmânare: Unui cavalier guard

Muscal frumos, pe cît se spune, în țara ta Impărătească,
Gigantică și milostivă,— ce n'a 'nceput ca să sfârșească,
Aveți un Czar ce în minutul cînd vrea să fie ne-uman
Cu pacea stepii maiestooasă își dăruiește pe dușman.
Muscal frumos, dacă se poate, acestui Czar te rog a'i spun:
Că 'n al meu suflet schinteiază o stea polară ce n'apune,
Că 'mi re-aduc aminte vecinic de-a mea origină de Slav
Că ne putînd ca să fiu liber, la Nemți nu voi că să fiu sclav.

A. Macedonski

COIN DES POÈTES

Le Crâne

Evidemment, ce crâne, au revers d'un fossé,
Est, par ce clair matin, piteuse découverte,
Plein de terre, et boteux dans cette herbe si verte,
Mangé de moisissure, et presque défoncé.

Son état le rejette au loin dans le passé,
De nombreuses moissons sa tombe fut couverte,
La pluie et le soleil l'ayant ensuite ouverte,
Les douces voix du soir l'ont tendrement bercé.

Quel fut-il, néanmoins, l'essor que prit sa flamme?
Fit-il trembler d'amour et verser de doux pleurs,
Ou son verbe, coupant, fut un tranchant de lame?

Son rictus conte bien les sèves dépensées;
Mais ses pommettes sont toutes roses de fleurs,
Et par le trou des yeux éclosent des pensées.

27 octobre 1914.

Alex. Macedonski

1914
Mercredi 19 noven

Avatar.

C'était au temps jadis, en la Rome d'Octave,
Je me souviens: c'était en Mai, l'an bissextile,
L'air était pénétré d'un arôme subtil
Quand je vis des bluets dans les yeux de l'esclave.

Vibrant, j'en aspirai le parfum volatil;
Dans mon sang jeune et fier courut comme une lave,
Et la fleur d'antan revit, toujours suave,
La trace du pollen que lança le pistil.

Ce fut dans un jardin enclos de blanches pierres,
Furtif, un clair rayon filtra sous les paupières
Où semblaient se mirer les blonds sphinx de Memnon,

Et bien que le lilas ait fleuri mes obsèques—
Voici deux mille ans près—Crétus était mon nom,
Et je portais tunique et toge à franges grecques.

ALEXANDRE MACÉDONSKI.

2399/5
Muzeeu
Literar
Moldovei

Sonnet Scythe

*C'est déjà très loin : âpre et violent, à mon
Cerveau monte un parfum, — vertigineuse ivresse. —
Oh! qu'il fut pur le lis qu'a brisé ma caresse...
Mais qu'importe! c'était quand-même un vil limon,*

*Je fus ange d'autant plus que j'étais démon:
Un rythme haletant fut ma seule tendresse,
Mais qu'importe une larme où pleure la détresse —
Quand tout passe comme un rayon sur un gnomon?*

*La volupté je l'ai bue à pleins bords, — et toute!
De nos tourments sont prêts à m'étouffer sans doute
Mais nul remords ne tord les fibres de mon cœur...*

*Je recommencerais si je devais renaitre
Et je verrais venir les maux, mais sans rancœur, —
Eh! Qu'importe souffrir quand à vibré tout l'être.*

Alexandre Macedonski

L'éphèbe aux pâles yeux

*L'éphèbe aux pâles yeux, poème d'un instant
Fantôme d'air tissé s'éteignit comme un rêve,
Et son heure ici-bas fut la musique brève,
Qu'une magique flûte achève en sanglotant.*

*Le sinistre nocher parut, et l'envoûtant,
Je le vis s'embarquer, et restai sur la grève,
Et longtemps ma douleur ne connut point de trêve,
Mais la vie est un baume et l'homme est inconstant.*

*Seulement, malgré tout, l'éphèbe de Novare,
Clair de lune nacré dont le ciel fut avare,
Remonte encor parfois de l'oubli du tombeau.*

*Le nocher qui le prit, le ramène au rivage,
Et je le revois frêle, élané, pur et beau,
Et me revois pareil à l'ami-du-jeune âge.*

Alexandre Macedonski

FLORENCE

*Un tit à baldaquin, des tableaux poussiéreux,
Un clair soleil, et des fenêtres ogivales,
Des cieux d'un bleu profond, des brises estivales,
Me hantent, gais reflets de jeunes temps-heureux.*

*Des jeux de braise aux nuits de feutres ténébreux,
L'Arno; les confetti; puis les fleurs sans rivales,
Les longs et fous baisers sonnans par intervalles,
Tout cela danse en rond sous mon burin fievreux.*

*Les masques: on plaisante, on cauze, on crie, on hue
Par la rue où dévale et grouille la cohue...
Oh! mais! les purs profils des vierges que voici,*

*Les beaux adolescents aux traits pleins de finesse,
Et comme tout revit, et rit, car tout cela,
C'est Florence la belle et ma belle jeunesse.*

Alexandré Al. Macedonski

FOI

*Flamme immobile et droite et sereine clarté,
Sous l'icone d'argent, archaïque merveille,
Au fond du clair calice une topoze veille,
Blondissant d'un espoir la morne obscurite.*

*Ma souffrance, mon sort, tout me sera compté
Les affres du néant ne troublent point ma veille,
Et l'enfant que je fus en mon cœur se reveille,
Je comnie en Dieu, je crois en sa bonté.*

*Quelle que soit la fin d'une cruelle vie,
Que je meure écrasé par l'implacable envie,
Que ma misère croisse en pitoyable horreur.*

*Que jamais rien ne puisse égaler mon supplice,
Je me résigne à tout et j'attends sans terreur,
La justice immortelle est au fond du calice.*

Alexandre Al. Macedonski

Excelsior

*Sub luna plină,
Cu farmecul ce'n jos se lasă,
Ori care coperis de casă
E baltă de lumină.*

*Albastra noapte
E toată ploae argintie,
Un vis de 'naltă poezie,
De cântec și de soapte.*

*Din lumi astrale,
Magia înfășurătoare
Coprinde în a ei splendoare
A plângerilor vale.*

*Suflări salubre
Alungă ale zilei miasme
Și 'n minți înăbușesc fantasme
De cugete lugubre.*

*Sub pulberi de-aur
Sub stele, flori schinteeatoare,
Ce griji pot fi predominitoare
Și ce destin, balaur?*

*O! cer, natură,
O! Dumnezeu, mister albastru,
M'ai ridicat peste dezastru,
Peste blestem și ură.*

Rondelul crinilor.

*In crini e beția cea rară:
Sunt albi, delicați, subțiratici —
Potirele lor au fanatici —
Argint din a soarelui pară.*

*Deși, când atinși sunt de vară,
Mor picuri, sau mor singuratici —
In crini e beția cea rară:
Sunt albi, delicați, sbțiratici.*

*In moartele vremi, mă 'mbătară,
Când fragezi, și primăvăratici,
In ei mă sorbiră, estatici,
Și pe-aripi de rai mă purtară —
In crini e beția cea rară.*

Muzeul
Literar
Român

2399/6

Muzeul
Literar
Român

2399/7

Halte dans Tarass Boulba

Parmi le steppe vert le campement s'aligne,
Les chevaux sont lâchés, et d'un marais lointain,
Cloche d'argent dans l'air, vibre le cri d'un cygne.

Dans son casetan brun passe le chef hautain,
Puis un feu clair flambant sous la bouilloire pleine
La soupe de gruau fume pour le festin.

Mais le soleil descend vers les bords de la plaine,
Les larges genets d'or pâlissent lentement
Et dans l'herbe, soudain, bruit comme une haleine . . .

L'âpre souffle du soir tombe du firmament.

Pourpre et rose un reflet agonise dans l'ombre . . .
Les gerboises déjà bondissent hors des trous
Tandis qu'aux alentours tout devient d'un vert sombre.

Étincelles d'or pur au dessus des joncs roux
Mille insectes ailés frôlent les hautes tiges
Grésillantes de vie et de soyeux frous-frous.

Cependant le désert exalte ses prestiges,
Un charme s'alanguit circonférentiel.
Et sous le crépuscule, avide de vertiges.

De grands ibis laitoux s'enfoncent dans le ciel.

ALEXANDRE MACEDONSKI



POÈME DU JOUR

Email sur Or

A Mademoiselle Yvonne Dubel, de l'Opéra.

Cousines de la vierge et, de plus, fines mouches,
Sur les boîtes en or, minaudent galamment,
Bouches en cœur, et fard, et sourire qui ment,
Les marquises d'antan : frimas, satins, et mouches.

Et de même qu'aux temps fleuris de Scaramouches,
Un léger pied-de-nez, lancé comiquement,
Sait vite mettre au vert, et l'époux, et l'amant,
Et retremper l'amour avide d'escarmouches.

Hautaines, cependant que rieuses toujours,
La nique qu'elles font au grouillement de jours
Etriqués en fourreaux et gonflés en doctrines,

A n'en point douter fleure un nouveau Thermidor
Attendu sagement en des coins, de vitrines
Où l'on revit quand même : Email glacé sur or.

1911, Paris.

Alexandre Macédonski.

TARVIS

— ALPES JULIENNES —

à OLIMP GR. IOAN
confra ernellement

Du haut des blancs rochers l'eau trouble roule à flots,
Puis parmi les sapins elle se filtre aux sables,
S'embrume aux hêtres verts, bleuit sous les érables
Et court moudre au moulin sa joie et ses sanglots.

Ses baisers sur les fleurs aux calices déclo
Se posent, frais et doux, tintent intarissables,
Tels de brefs madrigaux où chantent les vocables,
Ou l'argentine voix de très mignons grelots.

Et jaillissante des forêts arcadiennes,
Dès l'aube elle descend les Alpes Juliennes
Aux chaumes de Tarvis essaimer sa gaité,

Apporter sa fraîcheur à la plaine ravie,
Dans les cœurs pantelants couler comme un Léthé,
Et remoudre au moulin la chanson et la vie:

ALEXANDRE MACEDONSKI.



SAMEDI 27 SEPTEMBRE 1913.

Paris-Journal

LE POÈME DU JOUR

Le Louvre*A Mlle Marie-Thérèse Saüvy.*

Clos-muré gisait mort le Louvre — et de partout
L'humidité montait en rouille sur les pierres,
Et comme en de moussus et très vieux cimetières
Des relents affadis se dégageaient de tout.

Le passé n'avait plus en son jeu nul atout,
Les rois avaient fermé pour jamais leurs paupières;
Avec eux s'éteignaient le grand bruit de rapières
Dangereuses, parfois, insolentes surtout.

Deux empires, en vain, en des coups de vertige
Y surgirent, vêtus de gloire ou de prestige:
Rien ne peut raviver ce qui tend à finir.

Mais la Commune vint — et se heurtant aux porches
Le sol trembla — les cieux furent brûlés de torches.
Et la brèche s'ouvrit sur le large avenir.

Alexandre Macedonski.

Muzeul
Literaril
Romine

LE POÈME DU JOUR

LA FORGE

Cette fenêtre noire et morte est mon passé;
Elle fut l'œil sanglant d'une géante forge
Dont le soufflet halète et dont le feu dégorge,
Mais dont le marteau cogne et n'est jamais lassé.

Et point l'on ne m'y vit hagard ou harassé,
La trouble angoisse au cœur, l'agonie à la gorge;
Radioux, et puissant, et pareil à Saint George,
J'y vainquis le réel et le tint terrassé.

Ardent à chevaucher la chimère éclatante,
Coursier azur et pourpre et que seul le ciel tente,
Je l'y ferrai, fiévreux, d'améthystes lilas.

J'y frappai sa gourmette et j'y fis un chef-d'œuvre,
Or vierge, et diamants, et rubis, — mais hélas!
Mes yeux sont morts brûlés aux flammes de leur œuvre.

Alexandre Macedonski.

2399/9
Muzeul
Literaril
Romine

Opera lui Alexandru Macedonski

Epoda de aur.

Sub cerul de zori printre nori,
Surpare de roze din raze,
Și ochi rourați de extaze
Și flori peste tot, și flori —

Iar apa sub ulmi și sub sălcii...

Caișii zâmbesc sub ninsori —
Și trec cîrpiri de chitare
Prin iarbă, prin creci și prin flori —
Și cântă și preajmă și zare...

Și cântă sub fagi și păstori.
Dar sânge ce curge din nori
Innalță fanfare de goarne...
E searbăd argintul din zori...
Un monstru ia cerul în coarne:

E soarele — taur de aur.

Naiada.

Printre verdeață 'npestrită
De flori cu vesele culori,
Se scurge apa agitată
De matinali flori;

Iar lângă țărnuț cu răchite
Răsare goală până'n brâu,
Cu sânuri albe și 'npietrite
Naiada limpede și rău.

Și pe când vântul o sărută
Cu șirețlic de valonond,
Ea zâmbitoare dar scutită
Iși stoarce părul blond.

In noapte.

Albastră era noaptea și fragedă natura,
In cer plutea difuză o pulbere de opal,
Dar valuri revoltate urca în mine ura,
Trona Satan în mine, magnific inger pal.

Erau mujate 'n aur abisele albastre,
Safire luminoase eliptic gravitau,
Clipeau diamantate cōhortele de astre
Și 'n pace să reentre zadarnic căutau.

Și valuri revoltate urca în mine ura,
Trona Satan în mine, magnific inger pal,
Albastră era noaptea și fragedă natura
Și 'n cer plutea difuză o pulbere de opal.

1) Cântecul Ploaiei.

Plouă, plouă, —
Plouă cât poate să plouă
Cu ploaia ce cade, m'apasă
Durerea cea veche, — cea nouă...
Afară e trist ca și 'n casă, —
Plouă, — plouă.

Plouă, plouă, —
Plouă cât poate să plouă...
Zadarnic vor cântece clare,
Ca florile umezi de rouă,
Cei veșnic scutiți de 'ntristare...
Plouă, plouă.

Plouă, plouă, —
Plouă cât poate să plouă...
Ființa mea și simțirea
Sufăr și plâng amândouă...
Viața și urmează 'ndârjirea...
Plouă, plouă.

Plouă, plouă, —
Plouă cât poate să plouă...
Rapănă, 'n geamuri ca 'n tobe...
Spintică inima 'n două
Cântecul ploaiei de cobe...
Plouă, plouă... —

ALEXANDRU MACEDONSKI

Muzeul
Literar
Macedon

Muzeul
Literar
Macedon

O umbră de dincolo de Styx

Efebul cu ochi palizi, flori mistice de-o clipă,
Nălucă argintie din bruma unui vis,
A fost în scurta-i viață o muzică ce 'n pripă
Plângând pe-un flaut magic se duse în abis.

Luntrașul cu chip negru i-a stat sinistru 'n cale
Lăsându-mă pe țărnuț să plâng rătăcitor,
Și mult timp mângâiere n'a fost pentru-a mea jale,
Dar traiul e un balsam, și omul, uitător.

Și totuși, floarea clipei, chiar astăzi câte-odată,
Efebul din Novara cu ochii de misier,
Re-urcă din adâncuri, luminează sidefiată,
Ca luna oglindită de mare și de cer.

La țărnuț îl readuce luntrașul fără milă...
Il simțea ca print'un farmec de-al morței adăpost,
Tot vâlț, tot svelt, tot tânăr, — plâpând ca o zambilă,
Și'n repedeia lui umbră mă văd precum am fost.

Moartea este o minciună

Sub a soarelui lumină,
Șoapte umblă, prin grădină.
Fluturi zboară, sub cais,
Bătrânețea e un vis.

Apa cântă la fântână,
Și cu trestia se 'ngână.
Iar sub soare, sau sub lună,
Moartea este o minciună.

ALEXANDRU MACEDONSKI

Doina Româului

Otul nostru aur poartă.
Noi cerșim din poartă 'n poartă.

Pomii noștri's plini de poame,
Și cu toți, murim de foame.

Prin păduri abia poți trece,
Și 'nghețăm în vatra rece.

Câmpii rod dau cât se poate,
Inșă alții le iau toate.

Sântem prada sortii rele!
Inlemnim cu ochii 'n stele.

ALEXANDRU MACEDONSKI,

Muzeul
Literaturii
Române

23991/23991/10

NOAPTEA DE MAIU

Astfel: fiind-că apogeul la care sufletul atinge
Când poartă cântece 'ntre aripi dă naștere la răsvrătiri,
Avântul trebuie să scadă și focul sacru a se stinge
Iar Muzele să se prefacă în nemiloase năluciri?...
Vestalelor, când în picioare altarul vostru s'afle încă,
Când primă-vara se re'ntoarce ș'acuma ca și alte dați,
Și preschimbat când nu se află pământu-acesta în vre-o stâncă
De ce v'ați re-urca în sfera abstractelor seninătăți?
Inchisă dacă vă e lumea re-coboriți-vă 'ntre roze,
Parfumele din Maiu înalță reînnouite-apotheoze,
Și'n noaptea blondă ce se culcă pe câmpenești virginități
E voluptatea 'mpreunării dintre natura re-născută
Cu farmecul a tot-puterii de om abia întrevăzută.
Veniți: privighietoarea cântă și liliacul e 'nflorit;
Cântați: nimic din ce e nobil, suav și dulce n'a murit.
Simțirea ca și bunătatea de o potrivă pot să piară
Din inima îmbătrânită, din omul reajuns o fiară
Dar dintre flori și dintre stele nimica nu va fi clintit,
Veniți: privighietoarea cântă și liliacul e 'nflorit.

Avântul trebuie să scadă și focul sacru a se stinge
Când frunza ca și altă-dată șoptește frunzei ce atinge?
Când stea cu stea vorbește 'n culmea diamantatului abis
Și când pământul se înbracă cu fericirea dintr'un vis?
Isvorul când s'argintuește de alba lună care 'l ninge?
Când zboară freamete de aripi în fundul cerului deschis?...
Vestalelor, dacă 'ntre oameni sunt numai jalnice nevroze,
E cerul încă plin de stele și câmpul încă plin de roze
Și pînă astăzi din natură nimica n'a îmbătrânit....
Iubirea și prietenia dacă-au ajuns zădărnice
Și dacă ura și trădarea vor predomină în vecinicie....
Veniți: privighietoarea cântă și liliacul e 'nflorit.

23991/11
Muzeul
Literaturii
Române

Vestalelor, dacă 'ntre oameni sunt numai jalnice nevroze,
Pământ și spațiu 'și urmează sublimele metamorphoze.
Răsare câte-o nouă floare, apare câte-un astru nou,
Se face mai albastru-adâncul și codrul mai adânc se face,
Mai dulce sunetul de fluier, mai leneșă a nopței pace,
Mai răcoroasă adierea, mai viu al stâncelor eco.
Mucigăitul smârc al văii cu poezie se vesmântă,
Pe prefiratele lui ape plutește albul nenufar....—
O mică stea e licuriciul și steaua este un mic far,
In aer e parfum de roze. — Veniți: privighietoarea cântă.

Posomorirea fără margini a nopților de altă-dată
Când sufletul pentru sarcasme sau desnădejde sta deschis
Cu focul stins, cu soba rece, rămase 'n urmă ca un vis:
E Maiu și încă mă simt tînăr supt înălțimea înstelată.
Trecu talazul dușmăniei cu furia'i de ne-descriș,
La fund se duse iar gunoiul ce înălțase o secundă
Și stâncă tot rămase stâncă, și unda tot rămase undă.
Trecu talazul dușmăniei cu furia'i de ne-descriș,
Se luminează întinsa noapte cu poleielă mângâietoare,
Și astăzi e parfum de roze și cântec de privighietoare.

Vestalelor, numai o noapte de fericire vă mai cer. —
Pe jghiabul verde al cismelei un faun rustic c'o naiadă
S'a prins de vorbe și de glume supt licăririle din cer;
Columbe albe bat din aripă și visurile vin grămadă,
Iar picăturile urmează pe piatra lucie să cadă....
Băsmesc de vremile bătrâne când zînele se coborău
Din limpezimile albastre și 'n unda clară se spălaă....—
Reînviază ca prin farmec idylele patriarcale
Cu feți frumoși culcați pe iarbă, supt rodii și supt portocal
Pe dealuri clasice s'arată fecioare în cămăși de in
Ce 'n mâini cu amforele goale își umplu ochi de senin,
Și printre-a serei lăcrămare de amethyste și opale
Anacreon re'nalță vocea, dialogează Theocrit....
Veniți: privighietoarea cântă în aerul înbălsămit.

Iar când și mie 'mi zise „cântă“, c'un singur semn mă deșteptă,
Spre înălțimi ne-turburate mă re-urcă pe-o scară sfântă....
In aeru 'nbătat de roze, veniți: privighietoarea cântă.

1887, București, Iulie 23.

*In aer cu parfum de roze și cântec de privighietoare...
Veniți: privighietoarea cântă în aeru 'nbătat de roze.*

*Voind să uit că sunt din lume, voiesc să cred că sunt din cer...
Vestalelor, numai o noapte de fericire vă mai cer,
S'această noapte fericită la gâtul ei cu sălbi de aște
S'a coborât pe flori roz-albe și pe pădurile albastre,
A 'ntins subțirile'i zăbranic și peste câmp și peste văi,
A 'nșeilat nemărginirea cu roze de argint și aur
Și o cusu cu mii de fluturi și o brazdă cu mii de căi;
A revărsat peste tot locul dumnezeiescul ei tesaur,
In atmosfera străvezie înpăciuirea 'și-a întins,
Făcu să sune glas de buciom la focul stânelor aprins,
Făcu isvorul să'l îngâne, pădurea să se 'nveselească,*

*Ori-ce durere să 'nceteze, și poezia să vorbească.
Pe om în leagănul ei magic îl adormi — și el uită —
Cu clar-obscur mască urâtul și șterse formele prea bruște,
Făcu să tață sbărnătrea adunărilor de muște,
Și zise dealului să cânte, și dealul nu mai pregetă,
Și zise văilor să cânte, și văile se ridicară,
Cu voci de frunze și de ape, cu șoapte ce s'armonizară,
Și zise paserei să cânte, și la porunca uimitoare,
Se înalță parfum de roze și cântec de privighietoare...
Iar când și mie 'mi zise: „cântă!“ c'un singur semn mă
deșteptă,
Spre înălțimi neturburate mă reurcă pe-o scară sfântă...
In aeru 'nbătat de roze, veniți: — privighietoarea cântă.*

Alexandru Macedonski.

Λευκη
me Adine Ollanesco, née Ghika

I
et nacre assailli par le
t et grandit merv
ner, verte f

éclair
leurs sou
de basses et d'ai
t la douleur qui s'a
is roi de ces lieux
venge-moi de la
et
po

23991/12

Museum
Literaria
Romina

B d

